

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/213/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715204843
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1715204843.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickéj v právnej veci žalobcu: X. V., H.. N., N. XXX, L., F.Q.: XX XXX XXX, N. H. K. Ú.: K. H., M.. N. „, H., N. N. O. E. X, X., F.: XX XXX XXX, L.: Z.. Z. V., M. N..V..Q., M. H., N. N. N. XXX, L., proti Ž.: X/ L. E., J.. XX.XX.XXXX, G. O. X, S., X/ H. S., J.. XX.XX.XXXX, G. H. X, S., X/ G.D. I., J.. XX.XX.XXXX, G. U.K. XX, S., X/ M. Y., J.. XX.XX.XXXX, G. Z. E. XXX, G., X/ L. Y., J.. XX.XX.XXXX, G. O. XXX/X, S., X/ M. H., J.. XX.XX.XXXX, G. K. XX, Č., X/ S. K., J.. XX.XX.XXXX, G. X. S. XXX, K.F., K. G. N. XXX /., I., X/ O. S., J.. XX.XX.XXXX, G. N., XX S., X/ I. A., J.. XX.XX.XXXX, G. Š. XX, S., XX/ Z. K., J.. XX.XX.XXXX, G. Č. H. X, Č.Á., XX/ I. O., J.. XX.XX.XXXX, G. X. S. X, S., XX/ N. H., J.. XX.XX.XXXX, G. S. XXX/XX, S., XX/ N. V., J.. XX.XX.XXXX, G. G. XXXX/XX, K., XX/ Z. S., J.. XX.XX.XXXX, G. J. XX/XX, H. - N., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 25. októbra 2016, č. k. 33C /116/2015-206 v spojení s opravným uznesením zo dňa 27. februára 2017, č. k. 33C /116/2015-233, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej m e n í tak, že:
Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 731,24 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia a 5,05 % ročné úroky z omeškania zo sumy 204,48 eura za obdobie od 26.05.2015 do 25.08.2015, spolu v sume 2,60 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 200,72 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia a 5,05 % ročné úroky z omeškania zo sumy 219,34 eur za obdobie od 26.05.2015 do 17.08.2015, spolu v sume 1,98 eura, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalovaná 3/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 0,23 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalovaná 6/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 0,20 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalovaná 13/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 0,18 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
Žalovaná 14/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 232,21 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
Vo zvyšku žalobu zamietá.
Žalobca má nárok proti žalovaným 1/ a 2/ na náhradu trov konania v celom rozsahu.
Žalobca má nárok proti žalovanej 14/ na náhradu trov konania v rozsahu 46 %.
Žalované 3/, 4/, 6/, 7 /, 8/, 9 /, 12/ a 13/ majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie voči žalovanej 1/ v rozsahu 204,48 eur; v tejto súvislosti priznal žalobcovi voči žalovanej 1/ náhradu trov konania vo výške 100% (výrok

I.); zastavil konanie voči žalovanej 2/ v rozsahu 219,34 eur; v tejto súvislosti priznal žalobcovi voči žalovanej 2/ náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok II.); žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 262,89 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 204,48 eur od 26.05.2015 do 14.04.2016; priznal žalobcovi proti žalovanej 1/ náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok III.); zamietol žalobu voči žalovaným 2/, 4/, 7/, 8/, 9/ a 12/; priznal žalovaným 4/, 7/, 8/, 9/ a 12/ voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok IV.); žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 0,23 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; vo zvyšku návrh voči žalovanej 3/ zamietol; priznal žalovanej 3/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (výrok V.); žalovanej 6/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 0,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; vo zvyšku návrh voči žalovanej 6/ zamietol; priznal žalovanej 6/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (výrok VI.); žalovanej 13/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 0,18 eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; vo zvyšku návrh zamietol; priznal žalovanej 13/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok VII.); žalovanej 14/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 232,21 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; vo zvyšku návrh zamietol; priznal žalovanej 14/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok VIII.). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal proti žalovaným zaplattenia celkovej sumy 1.946,70 eur tak, že každá zo žalovaných je povinná zaplatiť mu pomernú časť schodku vzniknutého za inventúrne obdobie od 11.12.2012 do 29.01.2014 v predajni potravín U. v S. na O. W. Č.. XX, v ktorej pracovali žalovaná 1/ ako vedúca predajne, žalované 2/ a 3/ ako zástupkyne vedúcej predajne a žalované 4 /až 14 /ako predavačky a boli s nimi uzatvorené dohody o hmotnej zodpovednosti s doložkou o spoločnej hmotnej zodpovednosti. Po rozpočítaní schodku ustáleného v sume 6.549 eur na jednotlivých pracovníkov a zohľadnení čiastočných úhrad schodku žalovanými ku dňu podania žaloby sa žalobca domáhal zaplattenia nedoplatku proti žalovanej 1/ v sume 204,48 eur, žalovanej 2/ v sume 219,34 eur, žalovanej 3/ v sume 268,55 eur, žalovanej 4/ v sume 82,63 eur, žalovanej 5/ v sume 83,11 eur, žalovanej 6/ v sume 82,70 eur, žalovanej 7/ v sume 83,11 eur, žalovanej 8/ v sume 83,11 eur, žalovanej 9/ v sume 83,11 eur, žalovanej 10/ v sume 196,50 eur, žalovanej 11/ v sume 78,56 eur, žalovanej 12/ v sume 82,32 eur, žalovanej 13/ v sume 82,54 eur a žalovanej 14/ v sume 316,71 eur. Zároveň sa žalobca domáhal proti žalovaným zaplattenia úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 26.05.2015 do zaplattenia z dôvodu, že vyzval žalované písomnou výzvou na úhradu nedoplatkov, a to najneskôr do 26.05.2015. V priebehu konania žalobca zobral späť žalobu v celom rozsahu proti žalovaným 5/, 10/, a 11/ a preto proti nim súd konanie zastavil a rozhodol aj o trovách konania samostatným uznesením. V priebehu konania žalobca čiastočne zobral späť žalobu voči žalovanej 1/ v rozsahu 204,48 eur a žalovanej 2/ v rozsahu 219,34 eur, pretože tieto sumy uhradili po podaní žaloby. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalované pracovali na prevádzke v rozhodnom období, resp. v čase rozhodného obdobia od 11.12.2012 do 29.11.2014, a to žalovaná 1/ ako vedúca, žalované 2/ a 3/ ako zástupkyňa vedúcej a žalované 4/ až 14/ ako predavačky. Za uvedené inventúrne obdobie bolo zistené manko po odrátaní tzv. noriem strát, DPH a marže v sume 6.549,01 eur. V súlade s § 189 Zák. práce bol vykonaný rozpis na všetkých pracovníkov, ktorí v rozhodnom období pracovali na prevádzke, a to aj tých pracovníkov, ktorí neboli žalovaní, pretože svoj dlh pred podaním žaloby uhradili. Na základe výsluchov žalovaných podporených vyšetrovacím spisom Obvodného oddelenia Policajného zboru v S., ako aj záznamu z vykonanej inventarizácie tovarových zásob zo dňa 11.12.2012 došiel k skutkovému záveru, že časť manka v sume 1.750 eur vzniklo odcudzením finančnej hotovosti z trezoru dňa 08.10.2013. Výpovede žalovaných aj s poukazom na podané trestné oznámenie a vykonanú fotodokumentáciu z vyšetrovacieho spisu posúdil ako hodnoverné. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 182 ods. 1, 2, 3, 4, § 184 ods. 3, § 189 ods. 1, 2, 3, 4 Zákonníka práce a došiel k záveru, že žalované 3/ až 14/ sa vyvinili zo svojej povinnosti podieľať sa na vzniku škody titulom manka v časti odcudzenej finančnej hotovosti z trezoru v sume 1.750 eur, a to z dôvodu, že žalovaná 3/ vykonávala síce funkciu zástupkyne, ale dňa 08.10.2013 kedy došlo ku krádeži, sa nenachádzala na pracovisku, ale v tom čase čerpala dovolenku a žalované 4/ až 14/ z dôvodu, že vykonávali práce predavačiek, zabezpečovali ochranu tovaru, pokiaľ tento bol v regáloch, prípadne finančnej hotovosti, ktorá bola v pokladni, avšak pokiaľ došlo už k odovzdaniu finančnej hotovosti k rukám vedúcej, resp. zástupkyne a táto bola uložená v príručnom trezore za tým účelom zriadenom, odkiaľ bola odcudzená, tak nemôžu zavineným konaním zodpovedať za takto vzniknutú škodu. Zabezpečiť ochranu takto odovzdanej finančnej hotovosti bolo predovšetkým úlohou vedúcej a jej zástupkyne, ktorá bola v tom čase na pracovisku, pretože tieto povinnosti im priamo vyplývali z bodu 12. popisu pracovnej činnosti, podľa ktorej zabezpečujú potrebné uchovanie peňažných prostriedkov počas prevádzky až do ich odovzdania do peňažného ústavu, prípadne iným dohodnutým spôsobom a z bodu 7., podľa ktorého zodpovedajú za ochranu majetkových hodnôt pred ich znehodnotením,

poškodením a odcudzením. Na základe vykonaného dokazovania ustálil spoluzavinenie žalobcu za vznik tejto škody, a to vo výške 50 %, čím sa žalované 1/ a 2/ v tomto rozsahu vyvinili zo zodpovednosti, a to v rozsahu 875 eur, keď najmä z ohliadky, ktorá je zadokumentovaná vo vyšetrovacom spise, mal za preukázané aké pracovné prostriedky mali menované vytvorené za účelom ochrany tejto peňažnej hotovosti; pokiaľ sa príručná pokladnička nachádzala v drevenej skrini, ktorá mala slúžiť na ochranu tejto pokladne a tým aj finančnej hotovosti, tak je neprijateľné, aby táto uzamykateľná drevená skriňa bola zabezpečená petlicou, ktorá je bez akýchkoľvek problémov demontovateľná. Uviedol, že to bol jeden z dôvodov, prečo poisťovňa odmietla uhradiť predmetnú škodu. Nevytvorenie podmienok mal za preukázané aj v tom, že od trezoru pokladne bol iba jeden kľúč, čo spôsobovalo značné problémy pri prevádzkovaní predajne, keď zástupkyne sa striedali na ranných zmenách a bolo potrebné zabezpečiť prvotné zásobenie pokladní finančnou hotovosťou práve z tohto trezoru a pokiaľ každá nemala vlastný kľúč, čo avizovali, tak v konečnom dôsledku to spôsobilo situáciu, že tento kľúč ostával v samotnej drevenej nezabezpečenej skrini. Táto situácia sťažovala aj postup vedúcej prevádzky, resp. zástupkyň, súvisiaci s potrebou rozmieňania peňazí do pokladne, čo v konečnom dôsledku viedlo k situácii, že tento kľúč ostával v trezore v priebehu dňa, keď zodpovední pracovníci sa spoliehali na ochranu uzamknutím tzv. drevenej skrini. Ďalej ustálil spoluzavinenie žalovaných 1/ a 2/ v rozsahu 875 eur, pričom mieru viny za túto sumu rozdelil na vedúcu prevádzky v rozsahu 70 %, čo predstavovalo sumu 612,50 eur a na zástupkyňu pani S.Á. v rozsahu 30 %, čo predstavovalo sumu 262,50 eur. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že vedúca prevádzky vybrala z pokladne, resp. trezoru peniaze ráno za účelom odovzdania ich do pokladní a nezamkla trezor a neodložila kľúč aspoň na iné vhodné miesto a nechala ho priamo v trezore, čo považoval súd za porušenie jej povinností. Spoluzodpovednosť zástupkyne ustálil na základe toho, že obe niesli rovnakú zodpovednosť a vzájomne tolerovali taký prístup, že nedošlo k uzamknutiu dverí vedúcej kancelárie napriek tomu, že aj zástupkyňa vedela, že sa tam nachádza hotovosť, ktorá nie je dostatočným spôsobom zabezpečená. Keďže vedúca ako aj zástupkyňa vedeli o nedostatočnom zabezpečení finančných prostriedkov, mali v čo najvyššej miere využiť to zabezpečenie, ktoré im bolo umožnené a realizovateľné, teda zamknúť trezor a zamknúť dvere od kancelárie. S prihladnutím na to, že v sume 1.750 eur sa žalované 3/- 14/ vyvinili, prepočítal zodpovednosť zamestnankýň v rozsahu, za ktorý zodpovedajú z titulu spoločnej hmotnej zodpovednosti, a to 4.799 eur. Ustálil podiel žalovanej 1/ v sume 692,98 eur, žalovanej 2/ v sume 612,83 eur, žalovanej 3/ v sume 611,39 eur, žalovanej 4/ v sume 226,31 eur, žalovanej 5/ v sume 224,11 eur, žalovanej 6/ sume 227,95 eur, žalovanej 7/ v sume 226,99 eur, žalovanej 8/ v sume 227,90 eur, žalovanej 9/ v sume 227,90 eur, žalovanej 10/ v sume 227,90 eur, žalovanej 11/ v sume 196,50 eur, žalovanej 12/ v sume 215,47 eur, žalovanej 13/ v sume 225,55 eur, žalovanej 14/ v sume 226,51 eur, žalovanej 15/ v sume 196,50 eur, žalovanej 16/ v sume 232,27 eur. Po zohľadnení zavinenia žalobcu za vznik schodku v rozsahu 875 eur, žalovanej 1/ v rozsahu 612,50 eur, žalovanej 2/ v rozsahu 262,50 eur a po zohľadnení platieb jednotlivých zamestnankýň ustálil ich povinnosť plniť žalobcovi tak, ako uviedol vo výroku rozhodnutia a priznal žalobcovi aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 1 ods. 2 Zákonníka práce v zmysle uplatneného žalobného návrhu. Uviedol, že voči žalovanej 1/ žiadal žalobca priznať úrok z omeškania zo sumy 204,48 eur od 26.05.2015 do zaplattenia a priznal úrok do 14.04.2016, kedy žalovaná 1/ uhradila sumu 204,48 eur. Vo vzťahu k žalovanej 1/ prekročil návrh v zmysle § 216 ods. 2 C.s.p., pretože spôsob usporiadania medzi stranami vyplýval z osobitného predpisu, a to z § 189 ods. 4 Zákonníka práce. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. Poukázal na to, že uznesením zo dňa 27.04.2016 rozhodol o zastavení konania voči žalovaným 5/, 10/ a 11/.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti celých výrokov III. až VIII., najmä výrokov o úplnom či čiastočnom zamietnutí návrhu a povinnostiach žalobcu nahradiť trovy konania žalovaným, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že súd zaviazže žalované zaplatiť mu, a to žalovanú 1/ sumu 2,60 eur, ako masu 5,05 % ročných úrokov z omeškania so zaplattením pôvodnej žalovanej istiny 204,48 eur za obdobie od 26.05.2005 iba do 25.08.2015; žalovanú 2/ sumu 1,98 eur, ako masu 5,05 % ročných úrokov z omeškania so zaplattením pôvodnej žalovanej istiny 219,34 eur za obdobie od 26.05.2015 iba do 17.08.2015; žalovanú 3/ sumu 268,55 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 4/ sumu 82,63 s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 6/ sumu 82,70 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 7/ sumu 83,11 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 8/ sumu 83,11 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 9/ sumu 83,11 eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 12/ sumu 82,32 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 13/ sumu 82,54 eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplattenia; žalovanú 14/ sumu 316,71 eur s 5,05 % úrokom z

omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplatenia a prizná žalobcovi voči žalovaným 1/ až 4/, 6/ až 9/ a 12/ až 14/ náhradu trov prvoinštančného aj druhoinštančného konania vo výške 100 %. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nejasný a neurčitý, z jeho výrokov nevyplýva, či ním súd rozhodol o celej výške uplatneného nároku, ktorá po čiastočných späťvzatiach žaloby predstavovala sumu 1.164,78 eur. Z výrokov prvoinštančného rozsudku nie je úplne jasný záver uvedený v odôvodnení, že sumu 875 eur z peňažnej časti schodku 1.750 eur mu súd nepriznal z dôvodu jeho údajnej spoluzodpovednosti za jeho vznik, keď napr. iba čiastočne zaviazal žalovanú 1/ na náhradu z peňažnej časti celého schodku 1.750 eur, len do 262,89 eur s príslušenstvom, ale vo zvyšku voči nej žalobu nezamietol. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd ustálil, že aj žalovaná 2/ je čiastočne zodpovedná za tento peňažný schodok, ale po tom, ako konanie voči nej v II. výroku zastavil, zároveň (zrejme celú) žalobu voči nej v IV. výroku ešte aj zamietol. Súčasne vo výroku II. mu priznal náhradu trov voči žalovanej 2/, ale zároveň vo výroku IV. jej priznal nárok na náhradu trov voči žalobcovi. Vo výrokoch V. a VI. vo zvyšku zamietol žalobu iba vo vzťahu ku každej z uvedených žalovaných 3/ a 6/, ale vo výrokoch VII. a VIII. je vedené „vo zvyšku návrh zamietam“, z čoho nie je jasné, či ju vo zvyšku zamietam ako celok voči všetkým žalovaným, alebo konkrétne iba voči uvedeným žalovaným 13/ a 14/. Výrokom VIII. zaviazal žalovanú 14/ zaplatiť mu istinu 232,21 eur, ktorú sumu uviedol aj v tabuľke na 10. strane rozsudku, ale na 9. strane rozsudku vyčíslil podiel iba z tovaru v časti celého schodku vo vzťahu k žalovanej 14/ až na sumu 232,27 eur. V odôvodnení nevysvetlil, ktorá suma je správna a prečo vo výroku uviedol práve sumu 232,21 eur. Ďalej namietal, že všetky výsledky tabuľky na 9. strane odôvodnenia prvoinštančného rozsudku, vyčíslené súdom ohľadne výšok podielov iba z tovarovej časti schodku v sume 4.799 eur, ktoré v konečnom dôsledku použil aj na výpočet čiastočne priznaných súm, sú nesprávne, resp. v nich uvádzané kontrolné súčty sú skreslené, čo platí aj pre údaje tabuľky uvedenej na 10. strane rozsudku. Do 7. stĺpca tabuľky na 9. strane súd zrejme iba mechanicky opísal percentuálne hodnoty z obdobnej tabuľky žalobcu, ktoré ale nedávajú výsledok presne 100,00 % ako v jeho tabuľke, ale až 100,01 %. Je to spôsobené tým, že žalobca vyhotovoval tabuľku v počítačovom programe EXCEL, ktorý napr. pri percentuálnych údajoch vyčíslených aj na viac desiatinných čísel zobrazí tento údaj iba ako zaokrúhlený na 2 desiatinné miesta, pričom v skutočnosti ďalej na pozadí ráta s tým presným percentuálnym údajom vyjadreným aj na viac desiatinných miest, aby bol výsledok správny. Mechanickým opísaním iba zobrazených zaokrúhlených percentuálnych hodnôt a ich dosadením do inej tabuľky dôjde k nepresnostiam. Bližšie vysvetlenie týchto nesprávností aj s porovnávacími tabuľkami uviedol v prílohe č. 1 odvolania. Nesúhlasil s názorom súdu, že celá peňažná časť schodku v sume 1.750 eur skutočne vznikla odcudzením finančnej hotovosti z trezoru predajne dňa 08.10.2013, ako ani s tým, že na základe tohto skutkového zistenia v tomto rozsahu sa žalované 3/-14/ vyvinili zo svojej povinnosti v tejto časti sa podieľať na vzniku škody titulom manka. Tvrdenia o krádeži sú podľa jeho názoru iba domnienky žalovaných; ani policajným vyšetrením sa nepodarilo preukázať, či k tvrdenej krádeži skutočne došlo, a ak áno, kto ju spáchal. Namietol, že žalované neunesli dôkazné bremeno o tom, že k vzniku peňažnej časti schodku 1.750 eur skutočne došlo krádežou, ani to, či krádež bola spáchaná osobou rozdielnou od spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov, teda žalovaných, pričom len v takom prípade by sa žalované 3/-14/ mohli vyvinieť zo svojej povinnosti v tejto časti sa podieľať na náhrade schodku. V prípade zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, je dôkazným bremenom zaťažený zamestnanec, ktorého zavinenie sa na základe dohody o hmotnej zodpovednosti automaticky predpokladá (§ 179 ods. 1 posledná veta Zákonníka práce) a zamestnanec sa v tomto prípade svojej zodpovednosti zbaví celkom alebo sčasti ak preukáže, že k schodku alebo k strate zverených predmetov došlo celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia; nestačí teda iba preukázanie toho, že škodu sám nespôsobil, ale aj preukázanie skutočnosti, že škodu celkom alebo sčasti spôsobil niekto iný (tzv. liberácia). Ustanovenie § 189 ods. 2 a 3 Zákonníka práce zamestnávateľovi kogentne predpisuje postup, ako má rozrátať celý zistený schodok medzi jednotlivých členov kolektívu spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov bez toho, aby to bolo závislé od miery ich zavinenia, tá sa ani nezisťuje. Ak sa ale vykonanými dôkazmi bezpečne nepreukázalo, že predmetný schodok spôsobili len také iné okolnosti, ktoré žalovaní nezavinili a medzi ktorými a vzniknutým schodkom je nepochybne daná aj príčinná súvislosť, tak nemôže súd ignorovať zo zákona predpokladané zavinenie spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov za vznik schodku a jednostranne bez ďalšieho rozhodnúť, že časť tohto schodku vznikla iba v dôsledku týchto údajných iných okolností - žalovanými tvrdenej údajnej krádeže peňazí z trezoru v kancelárii predajne. Skutočnosť či vôbec, a ak áno, tak v akej miere sa zbavili hmotne zodpovední zamestnanci svojho predpokladaného zavinenia, musí byť bezpečne zistená. Týmto sa prvoinštančný súd v prejednávanej veci dôsledne neriadil. Ďalej popieral príčinnú súvislosť medzi údajnými zavinenými okolnosťami na jeho strane, ako zamestnávateľa, a vzniknutým schodkom. Podľa § 178 ods. 1 Zákonníka práce medzi základné povinnosti zamestnanca patrí aj povinnosť počínať si tak,

aby nedochádzalo k poškodeniu majetku a medzi základné a notoricky známe opatrenia zamestnanca na ochranu majetku zamestnávateľa v zmysle uvedeného patrí aj to, že zamestnanec aspoň zamkne všetky priestory, kde je takýto majetok uložený, aby k nim nemali prístup nepovolané osoby. Z výpovedí žalovaných 1/ a 2/ vyplynulo, že dvere do kancelárie, v ktorej bola drevená skriňa a v nej kovová skrinka (trezor), sa počas dňa nezamykali, že kľúč od nich pravidelne zostával aj počas noci zastrčený do zámku týchto dvier; že na rozdiel od ich bežnej praxe, podľa ktorej napr. počas noci kľúč od trezoru nenechali v jeho zámke, ale na inom mieste v drevenej skrini, položený mimo trezor, dňa 08.10.2013 ho žalovaná 1/ po tom, ako z trezoru vybrala hotovosť, potrebnú do pokladníc predajne, a trezor zamkla, ponechala zasunutý v zámke trezoru, a teda neodložila ho na iné skryté miesto v drevenej skrini, hoci tak mohla urobiť. Teda počas pracovnej doby, kedy malo dôjsť k údajnej krádeži peňazí, celé zabezpečenie hotovosti v trezore pozostávalo iba z toho, že drevená skriňa v kancelárii predajne, v ktorej bol trezor, bola zamknutá petlicou s visiacim zámkom, o ktorej aj žalované dobre vedeli, že sa dá ľahko prekonať jej vytrhnutím z dverí skrine. Samotný trezor v skrini zamknutý nebol, bol do neho voľný prístup, lebo jeho kľúč bol zasunutý zámke trezoru. Neboli zamknuté ani vstupné dvere do samotnej kancelárie, aj v ich zámku bol zasunutý kľúč. Teda nezávisle od toho, že by zamestnávateľ aj zabezpečil pre žalované druhý kľúč od trezoru (namiesto jedného zlomeného), pri takejto bežnej praxi a takomto prístupe žalovaných k zamykaniu trezoru by to v tomto prípade nepomohlo a nezvýšilo ochranu jeho majetku uloženého v trezore. Nemôže zodpovedať aj za nezamykanie vstupných dverí do kancelárie kľúčom a nemožno mu túto okolnosť pripisovať ako zamestnávateľovi za vinu; toto mali nepochybne, a aj mohli zabezpečiť výlučne žalované. Poisťovňa mu zo zmluvného poistenia neposkytla poistné plnenie za odcudzené peniaze práve preto, že tieto hodnoty neboli náležite zabezpečené (nezamknuté dvere do kancelárie, neuzamknutý trezor) a páchatel teda nemusel prekonávať ani požadovanú mieru fyzického odporu (prekonanie prekážok), ktorý mal slúžiť práve na to, aby sa k nim nik nepovolaný ani nedostal. Z týchto dôvodov tvrdil, že medzi údajným nevytvorením vhodných pracovných podmienok z jeho strany, čo však popiera, a následkom, t.j. údajným odcudzením peňažnej hotovosti z trezoru nie je príčinná súvislosť, pretože za týchto konkrétnych podmienok, by k údajnej krádeži peňazí tak či tak mohlo dôjsť. Nesprávny a dôkazmi nepodložený je preto záver súdu, že z týchto sporných dôvodov sa žalované zbavili zodpovednosti za peňažnú časť schodku v hodnote 1.750 eur, v rozsahu 50 %. Ak sa chce hmotne zodpovedný zamestnanec zbaviť svojej zodpovednosti za schodok, musí preukázať, že schodok vznikol bez jeho zavinenia, čo v danom prípade možno chápať jedine tak, že daný schodok vznikol bez jeho prezumovaného zavinenia za nevyúčtovanie. To je možné iba v prípade, ak preukáže, že schodok vznikol iným skutkovým mechanizmom a v súvislosti s ním je tu dané aj zavinenie inej osoby za tento iný skutkový mechanizmus- napr. za krádež. Pokiaľ ale k nepochybnému preukázaniu iného skutkového mechanizmu vzniku schodku nedôjde, ostáva iba ono zo zákona prezumované zavinenie za nevyúčtovanie, pri ktorom sa nezisťuje ani miera zavinenia jeho vzniku u jednotlivých spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov a celý schodok sa medzi nich musí rozdeliť výlučne postupom predpísaným Zákonníkom práce. Rovnaký princíp platí aj podľa § 189 ods. 4 Zákonníka práce v prípade, ak by sa zistilo a preukázalo, že daný schodok zaviniť iba niektorí členovia kolektívu viacerých spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov. Keďže sa v danom prípade žalovaným nepodarilo bezpečne preukázať akým iným skutkovým mechanizmom, resp. akým iným zavinením inej osoby vznikla celá peňažná časť schodku 1.750 eur, celý schodok- t.j. jeho tovarovú časť 4.799 eur ako aj jeho peňažnú časť 1.750 eur, teda spolu 6.549 eur, treba rozdeliť medzi všetkých spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov tak, ako to vyplýva z obsahu jeho žaloby. Z týchto dôvodov namietal, že konanie predchádzajúce vyhláseniu prvoinštančného rozsudku malo iné vady, v dôsledku ktorých je tento rozsudok v napadnutej časti nesprávny aj vo veci samej; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie v napadnutej časti vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalovaná 8/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že s námietkami v ňom uvedenými nesúhlasí, stotožňuje sa s názorom prvoinštančného súdu uvedeným v napadnutom rozsudku a pridrižiava sa svojho písomného a ústneho stanoviska k žalobe. Domnieva sa, že za vzniknutý schodok nie je zodpovedná, pretože v tom čase už v prevádzke žalobcu nepracovala.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej 8/ uviedol, že pri zodpovednosti za schodok sa zavinenie hmotne zodpovedných zamestnancov u každého z nich zo zákona predpokladá a žalovaná 8/ sa mohla zbaviť tejto zodpovednosti len, ak by preukázala, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jej zavinenia. Ani z jej vyjadrenia žiadne také dôvody a skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali, že by schodok spôsobil úplne, alebo čiastočne niekto iný, nevyplývajú. Len samotné tvrdenie, že schodok nezavinila a ani nemohla zaviniť, lebo už v tom čase inventúrneho obdobia nebola na pracovisku, nie je zbavením sa zodpovednosti za schodok v zmysle § 182 ods. 3 Zákonníka práce.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej v celom rozsahu, pretože v danom prípade z právneho predpisu (§ 182 Zákonníka práce) vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi stranami a v takom prípade odvolací súd v zmysle § 379 písm. c/ C.s.p. nie je viazaný rozsahom odvolania. Vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

6. V priebehu odvolacieho konania došlo k zmene obchodného mena pôvodného žalobcu U. N. M..N.. na K. H. M..N.. a na majetok žalobcu bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2K/12/2019-91 zo dňa 10.10.2019, právoplatný dňa 17.10.2019, vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho došlo v zmysle § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, k prerušeniu odvolacieho konania. Správca konkurznej podstaty úpadcu K. H., M..N.. „v konkurze“ spoločnosť LawService Recovery, k.s., ustanovený uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2K/12/2019-1366, na základe výzvy súdu v zmysle § 47 ods. 4 cit. zák. písomným podaním doručeným súdu dňa 23.04.2021 podal návrh na pokračovanie v konaní. Odvolací súd preto pokračoval v konaní so správcom, ktorý sa v zmysle uvedeného ustanovenia podaním návrhu na pokračovanie v konaní stal účastníkom konania namiesto úpadcu.

7. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 1.946,70 eur uplatnenej žalobcom titulom náhrady schodku proti jednotlivým žalovaným v sumách zodpovedajúcich určenému podielu náhrady každej z nich, na základe ich spoločnej hmotnej zodpovednosti. V konaní nebolo sporné, že za predmetné inventúrne obdobie vznikol na predajni schodok v celkovej sume 6.549,01 eur, z čoho sumu 4.799 eur predstavoval schodok vzniknutý na tovare a sumu 1.750 eur predstavovala finančná hotovosť, ktorá bola uložená v trezore v kancelárii vedúcej, z ktorého bola dňa 08.10.2013 odcudzená neznámym páchatelom, čo vyplynulo z výsluchov žalovaných a obsahu vyšetrovacieho spisu Obvodného oddelenia Policajného zboru v S.. Pri posudzovaní zodpovednosti žalovaných za schodok v sume 1.750 eur správne súd prvej inštancie prihliadol na skutočnosť, že v čase odcudzenia tejto sumy z trezoru žalovaná 3/ síce vykonávala funkciu zástupkyne, avšak čerpala dovolenku a na pracovisku sa nenachádzala a žalované 4/- 14/ pracovali v predajni ako predavačky, v rámci výkonu tejto práce zabezpečovali ochranu tovaru nachádzajúceho sa v regáloch a finančnej hotovosti v pokladniach v predajni, v ktorých sa však odcudzená suma 1.750 eur nenachádzala, keďže už bola odovzdaná k rukám vedúcej, resp. zástupkyne a bola uložená v príručnom trezore za tým účelom zriadeným a nachádzajúcim sa v kancelárii vedúcej predajne. S prihliadnutím na povinnosti vedúcej a zástupkyne vedúcej vyplývajúce im z ich popisov pracovnej činnosti, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia (zabezpečujú potrebné uchovávanie peňažných prostriedkov počas prevádzky až do ich odovzdania do peňažného ústavu; zodpovedajú za ochranu majetkových hodnôt pred ich znehodnotením, poškodením a odcudzením), správne dospel k záveru, že žalované 3/ až 14/ nemôžu zodpovedať za takto vzniknutú škodu. Z vyššie uvedených skutočností je aj podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že žalované 3/ až 14/ nemali možnosť osobnej dispozície s predmetnou finančnou hotovosťou, keď aj z výpovedí žalovaných 1/ a 2/ vyplynulo, že zodpovednými pracovníkmi, ktorí finančnú hotovosť do trezoru ukladali a aj vybrali za účelom zabezpečenia hotovosti do pokladne na začiatok predaja, boli vedúca a zástupkyne.

8. Charakteristickými znakmi zverených hodnôt, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, je ich určenie na obeh alebo obrat a osobná dispozícia zodpovedného zamestnanca nimi po celý čas, po ktorý sa mu zverili (R12/1976).

9. K zvereným hodnotám na základe dohody o hmotnej zodpovednosti, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 10Sžo/3/2018 zo dňa 28.02.2019 uviedol, že: „Majetok zamestnávateľa, ktorý nie je určený na obeh a obrat, s ktorým zamestnanec nemá možnosť nakladať, nemôže byť preto považovaný za zverenú vec v zmysle dohody o hmotnej zodpovednosti, a ak je na takýto majetok uzatvorená dohoda o hmotnej zodpovednosti, v uvedenej časti je nutné považovať takúto dohodu za neplatnú a za stratu týchto predmetov zamestnanec zodpovedá podľa zásad všeobecnej zodpovednosti za škodu“.

10. Predmetom dohody o hmotnej zodpovednosti môžu byť len hodnoty určené na obeh, s ktorými má zodpovedný zamestnanec možnosť nakladať po celý čas, po ktorý mu je predmet zverený (R70/ 1972).

11. Aj keď v danom prípade išlo o hodnoty uložené v trezore za účelom zabezpečenia hotovosti do pokladni na začiatok predaja a v zásade pri spoločnej hmotnej zodpovednosti nie je rozhodujúci rozsah nakladania jednotlivých hmotne zodpovedných zamestnancov so zverenými hodnotami, avšak žalované 3/ až 14/ nemali žiadnu možnosť s nimi nakladať, a preto za im zverenú vec nemožno považovať finančnú hotovosť v sume 1.750 eur, s ktorou mali možnosť dispozície len vedúca a zástupkyňa, nachádzajúce sa dňa 08.10.2013 na pracovisku.

12. Vzhľadom na uvedené za vzniknutý schodok v sume 1.750 eur zodpovedajú žalované 1/ a 2/. Súd prvej inštancie mal ďalej na základe výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že príručný trezor sa nachádzal v drevenej skrini zabezpečenej petlicou s visiacim zámkom, ktorá sa nachádzala v kancelárii vedúcej, do ktorej dvere sa nezamykali napriek tomu, že aj zástupkyňa vedela, že sa tam nachádza hotovosť, ktorá nie je dostatočným spôsobom zabezpečená a vedúca prevádzky v inkriminovaný deň vybrala z trezoru časť peňazí za účelom odovzdania ich do pokladni a nezamkla trezor, ani neodložila kľúč na iné vhodné miesto, ale nechala ho priamo v zámke trezoru napriek tomu, že bežne si ponechávali kľúč od trezoru na inom dohodnutom mieste v drevenej skrini mimo trezor. Konštatoval, že obe vedeli o nedostatočnom zabezpečení finančných prostriedkov a mali preto v čo najvyššej miere využiť to zabezpečenie, ktoré im bolo umožnené a realizovateľné, a to zamknúť trezor a zamknúť dvere od kancelárie. Na základe uvedeného ustálil spoluzavinenie žalovaných 1/ a 2/ a mieru viny rozdelil v rozsahu 70 % na vedúcu prevádzky a 30 % na zástupkyňu, avšak nie z celej sumy schodku vzniknutého na finančnej hotovosti v sume 1.750 eur, ale len z polovice tejto sumy z dôvodu, že v rozsahu 50 % ustálil spoluzavinenie žalobcu za vznik tejto škody nevytvorením vhodných podmienok žalovaným na ochranu tejto finančnej hotovosti s poukazom na to, že uzamykateľná drevená skriňa bola zabezpečená len petlicou bez problémov demontovateľnou a od trezoru pokladne bol iba jeden kľúč, čo spôsobovalo značné problémy pri prevádzkovaní samotnej predajne v súvislosti so striedaním zástupkyň na ranných zmenách a zabezpečením prvotného zásobenia pokladni finančnou hotovosťou z trezoru a to, že každá nemala vlastný kľúč, čo avizovali, v konečnom dôsledku spôsobilo situáciu, že tento kľúč zostával v samotnej drevenej nezabezpečenej skrini. Dospel preto k záveru, že žalované 1/ a 2/ sa vyvinili zo zodpovednosti v rozsahu 50 %.

13. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalované 1/ a 2/ sa vyvinili zo svojej zodpovednosti v rozsahu 50 % z dôvodu spoluzavinenia žalobcu nevytvorením riadnych podmienok žalovaným na ochranu zverených hodnôt a dospel k záveru, že súd prvej inštancie v tejto časti vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia príčinnej súvislosti medzi zistenými zavinenými okolnosťami na strane žalobcu ako zamestnávateľa a vzniknutým schodkom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalované 1/ a 2/ porušili povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku, t. j. tzv. prevenčnú povinnosť v zmysle § 178 ods. 1 Zákonníka práce, ako aj pracovné povinnosti vyplývajúce im z popisu pracovnej činnosti, a to riadne zabezpečiť hodnoty im zverené, keď k drevenej skrini, v ktorej sa finančná hotovosť nachádzala, umožnili prístup bez prekonania akejkoľvek prekážky iným osobám nezamknutím dverí do kancelárie vedúcej, v ktorej sa táto skriňa nachádzala, a taktiež prístup k hotovosti v trezore, a to ponechaním kľúča v jeho zámku napriek tomu, že aj keď mali len jeden kľúč, bežne ho odkladali na iné miesto v skrini mimo trezor. Žalované 1/, 2/ takýmto nedbanlivostným porušením povinností hmotne zodpovedného pracovníka vznik tohto schodku umožnili a neprichádza preto do úvahy ani čiastočné zbavenie sa ich zodpovednosti. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/206/2019 zo dňa 22.07.2020, v ktorom posúdil za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu závery odvolacieho súdu o takmer úplnom zbavení sa zodpovednosti žalovanej aj schodok na hodnotách nachádzajúcich sa v neuzamknutom trezore z neuzamknutej miestnosti. Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že „Zamestnanec sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ak nesplnením svojich povinností riadne hospodáriť s jemu zverenými prostriedkami a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľa alebo k jeho zničeniu (§ 178 ods. 1 Zákonníka práce) vznik schodku umožnil. Ak je nedbanlivostné porušenie povinností hmotne zodpovedným zamestnancom takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretej osoby vôbec nemohlo dôjsť, neprichádza do úvahy ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce. V danej veci k odcudzeniu zverených hodnôt došlo krádežou tretích osôb, okrem iného i nachádzajúcich sa v neuzamknutej miestnosti, v ktorej sa nachádza otvorený trezor. O tom, že trezor s hodnotami bolo treba riadne zabezpečiť (uzamknúť), najmä, keď si žalovaná musela byť z povahy svojho zamestnania vedomá „vynachádzavosti zlodejov pri vykrádaní zlatníctiev, ich rôznych nástrahách na oklamanie predavačov“, ju nebolo treba osobitne poučovať; ide o všeobecne známe pravidlá ochrany majetku. Neobstojí preto ani argumentácia o tom, že žalovanej nebolo v smernici, ktorá jej bola odovzdaná pri vzniku pracovného pomeru, výslovne uložená povinnosť treba zamykať. Rovnako neobstojí tvrdenie, že žalobca mohol škodu (pokiaľ išlo o finančnú hotovosť uloženú v trezore) minimalizovať, ak by odvádzal tržby do banky denne (a preto nesie zavinenie na jej vzniku), keďže ani táto skutočnosť nebola v priamej príčinnej súvislosti s konaním páchatel'ov, ktorým bolo „uľahčené“ odcudziť hodnoty z trezoru práve tým, že na prístup k nemu nemuseli prekonať žiadnu prekážku zákon (stačilo odpútať pozornosť žalovanej)“.

14. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že za schodok vzniknutý chýbajúcou finančnou hotovosťou sume 1.750 eur, uloženou v trezore v kancelárii vedúcej predajne, zodpovedajú v celom

rozsahu žalované 1/ a 2/, pričom stotožnil sa s rozdelením miery ich viny súdom prvej inštancie v rozsahu 70 % na vedúcu prevádzky a v rozsahu 30 % na zástupkyňu, ktoré považoval za primerané. Správne preto súd prvej inštancie prepočítal zodpovednosť žalovaných v rozsahu, za ktorý zodpovedajú titulom spoločnej hmotnej zodpovednosti za tovarový schodok v sume 4.799 eur a po zohľadnení už zaplatených súm jednotlivými žalovanými, ktoré medzi stranami neboli sporné, správne rozhodol o tejto časti schodku, keď uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanej 3/ sumu 0,23 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplataenia; žalovanej 6/ sumu 0,20 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplataenia; žalovanej 13/ sumou 0,18 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplataenia; žalovanej 14/ sumu 232,21 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplataenia; vo zvyšku proti nim žalobu zamietol a zamietol žalobu proti žalovaným 4/, 7/, 8/, 9/ a 12/. Nesprávne však určil výšku náhrady peňažnej časti schodku v sume 1.750 eur žalovaným 1/ a 2/, keď vychádzal z ich zodpovednosti za tento schodok v rozsahu 50 %, t.j. zo sumy 875 eur.

15. Po čiastočných späťvzatiach žaloby žalobcom zostala predmetom konania suma istiny 1.164,78 eur ako uviedol aj žalobca vo svojom odvolaní a tiež úroky z omeškania vyčíslené v sume 2,60 eur uplatnené žalobcom proti žalovanej 1/ za jej omeškanie so zaplataením sumy 204,48 eur vo výške 5,05 % za obdobie od 26.05.2015 do 25.08.2015 a úroky z omeškania vyčíslené v sume 1,98 eur uplatnené žalobcom proti žalovanej 2/ za jej omeškanie so zaplataením sumy 219,34 eur vo výške 5,05% za obdobie od 26.05.2015 do 17.08.2015. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi spolu sumu 495,71 eur a vo zvyšku žalobu zamietol, čo vyplýva z výroku napadnutého rozsudku, v ktorom okrem iného uviedol, že vo zvyšku žalobu zamietla, bez špecifikácie jej určitej časti, či už výškou alebo niektorou zo žalovaných, ktorý výrok podľa názoru odvolacieho súdu zahŕňa všetky nároky žalobcu, ktoré mu súdom neboli priznané. Dôvodne však žalobca v odvolaní namieta, že záver súdu prvej inštancie uvedený v odôvodnení rozhodnutia o nepriznaní žalobcovi sumy 875 eur z dôvodu spoluzodpovednosti žalobcu za časť schodku z výroku nevyplýva, keď vzhľadom na priznanú sumu spolu 495,71 eur zo sumy 1.164,78 eur, ktorá zostala predmetom konania po čiastočných späťvzatiach žaloby žalobcom, zamietnutá časť predstavuje len sumu 669,07 eur. Za túto zvyšnú časť peňažnej časti schodku zodpovedajú žalované 1/ podľa miery zavinenia v rozsahu 70 %, čo predstavuje sumu 468,35 eur a žalovaná 2/ podľa miery zavinenia v rozsahu 30 %, čo predstavuje sumu 200,72 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná 1/ je povinná po zohľadnení ňou zaplatených súm zaplatiť žalobcovi sumu 262,89 eur určenú súdom prvej inštancie po zohľadnení jej zavinenia za vznik časti schodku na finančnej hotovosti a za vznik ďalšej časti tohto schodku sumu 468,35 eur, t.j. spolu sumu 731,24 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplataenia a úroky z omeškania v sume 2,60 eur za omeškanie so zaplataením sumy 204,48 eur vo výške 5,05 % za obdobie od 26.05.2015 do 25.08.2015. Žalovaná 2/ je povinná po zohľadnení ňou zaplatených súm zaplatiť žalobcovi ešte za vznik ďalšej časti schodku na finančnej hotovosti sumu 200,72 eur spolu 5,05% úrokom z omeškania ročne od 26.05.2015 do zaplataenia a úroky z omeškania v sume 1,98 eur za omeškanie so zaplataením sumy 219,34 eur vo výške 5,05 % za obdobie od 26.05.2015 do 17.08.2015.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej podľa § 388C C.s.p. zmenil tak, že žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 731,24 eur spolu s úrokom z omeškania a vyčíslené úroky z omeškania v sume 2,60 eur; žalovanej 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200,72 eur spolu s úrokom z omeškania a vyčíslené úroky z omeškania v sume 1,98 eur; žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 0,23 eur spolu s úrokom z omeškania; žalovanej 6/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 0,20 eur spolu s úrokom z omeškania; žalovanej 13/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 0,18 eur spolu s úrokom z omeškania; žalovanej 14/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 232,21 eur spolu s úrokom z omeškania a vo zvyšku žalobu zamietol. Vzhľadom na to, že v danom prípade vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi stranami z právneho predpisu, odvolací súd v zmysle § 379 písm. c/ C.s.p. nebol viazaný rozsahom odvolania žalobcu a zmysle § 216 ods. 2 C.s.p. mohol prekročiť žalobný návrh žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/.

17. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní, týkajúce sa nesprávneho vyčíslenia výšky podielov žalovaných na náhrade schodku, pretože dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval obvyklým a všeobecne zaužívaným spôsobom, keď pri výpočte podielov žalovaných či už percentuálnych alebo eur zaokrúhľoval výsledky čiastkové aj konečné na 2 desatinné miesta a týmto spôsobom dospel k správnym výpočtom, ktoré nemožno spochybňovať len z dôvodu nepatrných odchýliek, na ktoré poukázal žalobca v odvolaní, vzniknutých v dôsledku použitia tabuliek v programe Excel žalobcom, pretože žiaden právny predpis neukladá stranám ani súdu povinnosť postupovať pri výpočtoch podľa týchto tabuliek.

18. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa úspechu strán v spore tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu proti žalovaným 1/ a 2/, keďže proti nim mal úspech v konaní v celom rozsahu a proti žalovanej 14/ mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 46 %, keďže proti žalovanej 14/ mal úspech v rozsahu 73 % a neúspech v rozsahu 27 %. Žalovaným 3/, 4/, 6/, 7/, 8/, 9/, 12/ a 13 priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v celom rozsahu vzhľadom na to, že v konaní mali úspech v celom rozsahu, prípadne neúspech len v nepatrnej časti.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).